

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **B. Ř.**
bytem X
zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Ondřej Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. 338/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), ze dne 15. 3. 2016, č. j. MHMP 454906/2016 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), tak, že podané námitky jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam 12 bodů ke dni 7. 10. 2015 potvrdil.
2. Pokud jde o procesní průběh věci, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal dne 9. 2. 2016, sp. zn. S-MHMP 222623/2016 DSC, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce na toto oznámení reagoval podáním námitek proti provedenému záznamu bodů, v nichž popsal, že k původnímu záznamu 6 bodů ke dni 13. 3. 2015 mu byly dne 13. 6. 2015 na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 4 T 52/2015 (dále jen „**Trestní příkaz**“), zaznamenány 4 body. Dne 7. 10. 2015 mu pak byly na základě rozsudku téhož soudu z téhož dne sp. zn. 3 T 107/2015 (dále jen „**Rozsudek**“), zaznamenány další 4 body, přičemž ale tímto rozsudkem byl uložen souhrnný trest a zrušen výrok Trestního příkazu o trestu. Žalobce tak namítal, že byl trestán dvakrát za tentýž skutek. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobci byly odpovídající počty bodů zaznamenány zcela oprávněně.
3. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž upozornil na nesprávný postup Obvodního soudu pro Prahu 10 při oznamování Rozsudku (nedodržení lhůty). Dále pak namítal zásah do své osobní svobody a obdobně jako v předešlém řízení poukázal na porušení zákazu dvojího trestání. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh správního řízení a k věci samé zdůraznil, že správní orgány jsou oprávněny zkoumat pouze, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, zda je záznam bodů s tímto podkladem v souladu a zda tento záznam odpovídá příslušnému jednání. Žalovaný zdůraznil, že lhůta pro zaslání podkladu (zde Rozsudku) je pak lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. K zásahu do osobní svobody žalovaný uvedl, že tato námitka je zcela irelevantní, přičemž v případě potřeby může žalobce užívat i jiné způsoby dopravy.
4. K námitce dvojího potrestání za tentýž skutek žalovaný nejdříve připomněl, že Trestním příkazem, který nabyl právní moci dne 13. 6. 2015, byl žalobce odsouzen za skutek, který spáchal dne 27. 4. 2015. Rozsudkem, který nabyl právní moci dne 7. 10. 2015, byl pak žalobce odsouzen za skutek, který spáchal dne 22. 4. 2015. Za tento skutek mu byl uložen souhrnný trest. Podle žalovaného tak byla správnímu orgánu I. stupně postupně doručena pravomocná rozhodnutí, na základě nichž byly žalobci v souladu se zákonem zaznamenány 2 x 4 body. V tomto případě přitom nemohlo dojít k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť

žalobce byl potrestán za dva různé skutky. Žalovaný připustil, že výrok Trestního příkazu o trestu byl zrušen, nicméně Trestní příkaz jako takový zrušen nebyl a právní moci nepozbyl. Zrušen nebyl ani uložený trest, ten byl pouze „navýšen“ o zkušební dobu. Podle žalovaného nemohlo dojít ani k postupu podle § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nebylo vedeno společné řízení. Zákon přitom nedává možnost jednou evidované záznamy uložením souhrnného trestu rušit. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015 - 41, pak žalovaný uzavřel, že ani sám bodový systém nepředstavuje druhé potrestání za týž skutek.

II. Obsah žaloby

5. V podané žalobě žalobce předně poukázal na to, že již v průběhu správního řízení opakovaně namítal, že mu body byly připsány duplicitně – namísto absorpční zásady byla užita zásada přičítací (kumulace). Žalobce poukázal i na to, že správní orgány nedodržely postup podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
6. Konkrétně pak žalobce napadal, že zrušením výroku o trestu pozbyl Trestní příkaz svoji vlastnost být způsobilým podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, protože přestalo existovat rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin. Trestní příkaz pak obsahoval jen výrok o vině. Proto v dalším trestním řízení již o vině nebylo rozhodováno. Trestní příkaz tím však sám o sobě již nebyl způsobilým podkladem pro záznam bodů ve smyslu citovaného § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. V daném případě se při započítávání bodů za trestné činy vychází z ustanovení § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. Odstavec druhý potom upřesňuje, že *„Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci **rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin**, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin“*. Za podklad, který je způsobilý pro záznam bodů v registru řidičů, lze tedy považovat takové rozhodnutí v trestním řízení (trestní příkaz, rozsudek), které splňuje zde citované podmínky, zejména tedy, že předmětným rozhodnutím musí být uložen trest. Je zcela nepochybné, že tyto podmínky musí předmětné rozhodnutí splňovat po celou dobu, kdy existuje příslušný záznam bodů. Bodový systém podle žalobce evidentně nedopadá na případy, kdy došlo k upuštění od potrestání podle § 46 až 48 trestního zákoníku.
7. Žalobce dále namítal, že v případě řízení pod sp. zn. 3 T 107/2015 se zcela jednoznačně jednalo o společné řízení ve smyslu § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu a body měly být zaznamenány v intencích tohoto zákonného ustanovení. Původní záznam 4 bodů na základě Trestního příkazu měl být zrušen. Zrušení celého rozhodnutí nejen z hlediska trestního práva nebylo možné, ale z hlediska záznamu bodů ani potřebné s ohledem na ztrátu jeho podstatné vlastnosti pro záznam bodů.
8. Žalobce závěrem své žaloby navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.
9. Společně se žalobou žalobce navrhl i přiznání odkladného účinku žalobě, který však usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 8 A 45/2019 - 28, přiznán nebyl.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 2 As 321/2015 - 25, který rozlišoval zaznamenávání bodů na

základě úhrnného a souhrnného trestu. Citoval také rozsudek téhož soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 72/2018 - 17, z něhož dovozoval, že jednou zaznamenané body nelze bez právního základu dále měnit. Žalovaný poukázal též na dalekosáhlé důsledky názoru žalobce z pohledu právní jistoty a připomněl také, že shodně postupuje již od zavedení bodového systému v roce 2006.

IV. Další podání žalobce

11. Žalobce následně v podání ze dne 3. 6. 2019 navrhl přerušení řízení s ohledem na to, že ve věci napadeného rozhodnutí podal podnět k přezkumnému řízení, a to s odůvodněním, aby bylo možné podnět, vč. spisového materiálu, náležitě přezkoumat. Žalovaný, resp. předseda rozkladové komise žalovaného posléze k výzvě soudu sdělil, že rozkladová komise neshledala indicie svědčící o nezákonnosti rozhodnutí ministerstva, které by byly důvodem pro vyžádání správního spisu, potažmo následné zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu již soud o daném návrhu nerozhodoval, o čemž také žalobce později informoval.
12. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 16. 6. 2019 pak žalobce nejprve popsal, že vůbec nenamítal porušení zásady *ne bis in idem* a nenamítal ani to, že bylo vedeno společné řízení, a ani se nedomáhal odečítání bodů (neboť pro to nejsou splněny podmínky). Odkazy žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce odmítl s tím, že pro posuzovanou věc není přílehlavá. Žalobce dále vysvětlil a zdůraznil, že v žalobě netvrdil, že Trestní příkaz přestal existovat jako takový, ale to, že ztratil podstatnou vlastnost pro záznam bodů – že jím byl uložen trest za trestný čin. Proto požadoval opravu záznamu bodů podle § 123f zákona o silničním provozu. Podle něj totiž přinejmenším nemůže nadále existovat záznam 4 bodů k datu právní moci nezpůsobilého podkladu (Trestního příkazu).
13. K navazující otázce, zda má (patrně tedy k právní moci Rozsudku) být proveden záznam 4 bodů za každý skutek, nebo za oba skutky, pak žalobce doplnil, že je nutné vypořádat se s tím, zda je Rozsudek rozhodnutím ve společném řízení. Podle žalobce se zde o společné řízení jedná, k čemuž žalobce podpůrně poukázal na důvodovou zprávu k novele zákona o silničním provozu a v obecné rovině též na odbornou literaturu.

V. Průběh ústního jednání

14. Na jednání konaném dne 31. 5. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a na argumentaci uvedené v jejich písemných podáních.
15. Zástupce žalobce opakovaně zdůraznil, že se svým postupem nedomáhal odečtení bodů, ale opravy záznamu podle § 123f zákona o silničním provozu, s tím, že nikdy netvrdil, že Trestní příkaz přestal existovat jako takový, ale tu skutečnost, že ztratil podstatnou vlastnost pro záznam bodů. Zopakoval, že pozdější trestní řízení bylo v důsledku ukládání souhrnného trestu materiálně společným řízením. Odkázal také na záměr zákonodárce, který je zřejmý z jím citované důvodové zprávy k novele zákona o silničním provozu. Žalovaný pak zcela odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Účastníci řízení také při jednání nevznесли ani žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu, kterým se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nedokazuje – soud z něj vychází.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li přitom řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
49. Soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními či trestními řízeními o jednotlivých skutcích a mezi řízením o námitkách proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku či trestnému činu apod. Jinými slovy, správní orgán v námitkovém řízení *„zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44). Poměrně komplexně pak v tomto ohledu shrnul

dosavadní rozsáhlé judikatorní závěry Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 As 129/2018 - 45, na nějž lze pro stručnost odkázat.

50. Podstatou nyní projednávané věci je pak problematika vlivu ukládání souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, dle něhož soud uloží souhrnný trest, pokud odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin, na zaznamenávání bodů v registru řidičů. Podle citovaného ustanovení přitom platí, že spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším (jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu). V souladu s § 314e odst. 8 trestního řádu pak platí, že povahu odsuzujícího rozsudku má i trestní příkaz, přičemž účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému.

51. Spornou právní otázku zde představuje konkrétně skutečnost, zdali uložení souhrnného trestu vede k výmazu záznamu bodů provedeného na základě dřívějšího odsuzujícího rozsudku (trestního příkazu), brání zápisu pozdějšímu, potažmo zdali zrušení výroku o trestu tohoto rozsudku (trestního příkazu) činí tento nezpůsobilým podkladem pro takový záznam bodů.
52. V tomto směru soud ze správního spisu ověřil, že žalobce v rozhodném období spáchal dva různé trestné činy:
- skutek spáchaný dne 27. 4. 2015, kdy řídil motorové vozidlo zn. Škoda Felicia, přestože mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, čímž se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Ze spáchání tohoto skutku byl uznán vinným Trestním příkazem, kterým mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 4 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu 1 roku, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Žalobci byly za toto jednání na základě oznámení obvodního soudu ze dne 7. 7. 2015 zaznamenány ke dni 13. 6. 2015 4 body v registru řidičů.
 - skutek spáchaný dne 22. 4. 2015, kdy řídil motorové vozidlo zn. Škoda Felicia, přestože mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, čímž se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Ze spáchání tohoto skutku byl uznán vinným Rozsudkem, kterým mu byl za tento přečin, jakož i za výše uvedený přečin uložen trest odnětí svobody v délce 4 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu 15 měsíců, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, za současného zrušení výroku o trestu Trestního příkazu. Žalobci byly za toto jednání na základě oznámení obvodního soudu ze dne 14. 1. 2016 zaznamenány ke dni 7. 10. 2015 4 body v registru řidičů.
53. Není tak pochyb o tom, že se žalobce dopustil spáchání dvou trestných činů, a to ve vícečinném souběhu (stejnorodém). Pokud by tyto skutky byly projednávány společně, soud by za ně ukládal úhrnný trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož platí, že odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný – uplatnila by se zde zásada absorpce.
54. S touto situací počítá též § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého v případě, že se řidič dopustí *„více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve společném řízení, zaznamenaná příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.“* Předmětné ustanovení tak umožňuje využití absorpční zásady v rámci postihu souběhu v podobě úhrnného trestu. Zákon o silničním provozu však dále neobsahuje žádné ustanovení, které by se zabývalo problematikou souhrnného trestu, jak je tento institut vymezen v trestním právu.
55. Správní soudy se uplatněním absorpční zásady ve formě souhrnného trestu na udělení bodů do registru řidiče (resp. v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů) již zabývaly, a to konkrétně na půdorysu souběhu několika samostatně projednaných přestupků, za něž byly také samostatně zaznamenány body do registru řidičů; vyšly přitom z toho, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, byla obecně otevřena možnost aplikace trestních zásad i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů (viz již žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.

7. 2016, č. j. 2 As 321/2015 - 25). V tomto rozsudku kasační soud nejprve přestřel východiska trestněprávní doktríny s tím, že z hlediska trestního práva „*nebraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. ... Není-li již na počátku vedeno společné řízení a vydán úhrnný trest, je trestnímu soudu umožněno zrušit výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším a nahradit ho výrokem o souhrnném trestu.*“ Ve vztahu k přestupkovému řízení pak Nejvyšší správní soud připomněl rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS, v němž dovodil, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících „trestních“ sazeb – přestupkové orgány tak musí při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky. Na tom nic nezměnilo ani přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [srov. jeho § 37 písm. b)].
56. Pokud jde ovšem o zohlednění absorpční zásady na záznam bodů do registru řidiče je podle Nejvyššího správního soudu nezbytné odlišovat nalézací řízení, ve kterém se rozhoduje, zdali ke spáchání (zde) přestupku došlo, a samotné udělení bodů. „*Zákon o silničním provozu neposkytuje správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení v otázce neudělení bodů nebo počtu bodů. Stanoví pouze povinnost příslušné body udělit. Nelze proto dovodit uplatnění absorpční zásady v podobě souhrnného trestu, neboť to neumožňuje právní úprava a povaha bodového systému. Příslušný obecní úřad nemá možnost zrušit, změnit či spojit nalézací řízení, nemá možnost správního uvážení o neudělení bodů či jejich počtu, a proto není možnost, jak by mohl samostatně souhrnný trest aplikovat. O využití souhrnného trestu lze uvažovat pouze v rovině nalézacího řízení u trestního řízení dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku nebo u přestupkového řízení v mezích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že někdy může u skutkově podobných případů docházet k značně odlišným dopadům v bodovém hodnocení, je logickým důsledkem zákonodárcem zvoleného právního řešení.*“ (rozsudek č. j. 2 As 321/2015 – 25, bod 18; zvýraznění doplněno zdejším soudem).
57. Jakkoli byly přitom tyto závěry činěny primárně na podkladě souběhu více přestupků, u nichž přestupkový zákon (na rozdíl od trestných činů) s ukládáním souhrnného trestu nepočítá, lze je podle názoru zdejšího soudu *mutatis mutandis* přenést i na nyní projednávanou věc. Ani v nynější věci totiž zákon o silničním provozu neposkytuje žádnou procesní oporu pro zohlednění těch případů, kdy je v trestním řízení uložen souhrnný trest – ostatně i slovy kasačního soudu je aplikace daného institutu možná jen v *nalézacím* trestním řízení. Oproti úhrnnému trestu tak nelze z právní úpravy bodového systému nijak dovozovat, že by mělo dojít i k zohlednění ukládání trestu souhrnného, u něhož je situace odlišná v tom, že zde již na podkladě dřívějšího rozsudku či trestního příkazu existuje záznam bodů do registru řidičů.
58. Soud v tomto ohledu podotýká, že záznamy bodů do registru řidičů jsou činěny na základě oznámení pravomocných rozhodnutí o přestupku či trestném činu příslušnému správnímu orgánu (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Ten záznam bodů bez dalšího (v zásadě automaticky) vzápětí provede (výjimkou může být např. identifikace nicotnosti podkladového rozhodnutí). Pakliže je přitom správnímu orgánu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu doručen pravomocný trestní příkaz či odsuzující rozsudek, je na jejich podkladě proveden záznam bodů, a to bez ohledu na to, že ve vztahu k předmětnému skutku může být případným pozdějším rozhodnutím uložen souhrnný trest.

Takový záznam je přitom proveden zcela v souladu se zákonem na základě pravomocného trestního rozhodnutí a ani případná pozdější aplikace souhrnného trestu

na tom nic nemění. Původní rozhodnutí se nestává nezákonným či věcně nesprávným, institut souhrnného trestu pouze na nalézací úrovni „přenáší“ původně uložený trest do výroku o trestu za všechny sbíhající se delikty.

59. Pokud přitom žalobce namítal, že zrušením výroku o trestu dřívějšího odsuzujícího rozhodnutí (Trestního příkazu) pozbyl první ze záznamů bodů svůj podklad [již se podle něj nejedná o rozhodnutí, kterým by byl ve smyslu § 123b odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu *uložen trest za trestný čin*], lze mu přisvědčit potud, že formulace citovaného ustanovení skutečně míří jen na ta trestní rozhodnutí, jimiž byl uložen trest – nedopadá tak např. na případy upuštění od potrestání podle § 46 trestního zákoníku, kdy soud pouze vysloví vinu a trest neuloží. Předmětná formulace však nikdy nemohla být zamýšlena tím způsobem, že by snad jednou způsobilý podklad, na základě něhož dojde k řádnému záznamu bodů, posléze přestal být způsobilým podkladem v důsledku ukládání souhrnného trestu. Soud v první řadě zdůrazňuje, že na rozdíl od zmíněného upuštění od potrestání v případě Trestního příkazu se v době provedení záznamu bodů nepochybně jednalo o rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin – záznam byl proveden v souladu se zákonem. Pozdějším uložením souhrnného trestu (zrušením výroku o trestu) přitom původní rozhodnutí jako takové nepřestává právně existovat, je nadále pravomocné. Platí přitom, že ani výrok o trestu není zrušen bez náhrady, ale je nahrazen (navýšen) výrokem o souhrnném trestu.
60. Klíčovým momentem úvah soudu je pak ta skutečnost, že právní úprava zaznamenávání bodů s náhledem žalobce na dopady uložení souhrnného trestu nijak nepočítá – body jsou zaznamenávány automaticky na podkladě zákonem předpokládaného trestního rozhodnutí, přičemž k výmazu bodů z důvodu zrušení výroku o trestu takového rozhodnutí neexistuje právní podklad. Předně, § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu jednoznačně dopadá toliko na ty případy, kdy jsou skutky projednány ve společném řízení, k čemuž v nynější věci nedošlo, neboť oba skutky žalobce byly bez jakýchkoliv pochyb projednány samostatně v různých trestních řízeních (zcela samostatně pak též byla vyslovena i vina). Pouze zde došlo k uložení souhrnného trestu.
61. Dále soud v této souvislosti považuje znovu za vysoce relevantní úvahy Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 321/2015 - 25, v němž kasační soud dovodil, že zákonodárce institut souhrnného trestu pominul záměrně. Nejvyšší správní soud zde poukázal na to, že „(ú)mysl zákonodárce lze vyvodit i z vývoje ustanovení § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu. Do 31. 7. 2011 se předmětné ustanovení nepojilo se společným řízením, ale bylo vázáno pouze na jednočinný souběh přestupků nebo trestných činů (tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93). Až po novele, která byla provedena zákonem č. 133/2011 Sb. kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo předmětné ustanovení upraveno do současné podoby. Je tedy patrné, že zákonodárce se zamýšlel nad využitím absorpční zásady při udělování bodů a nezavedení institutu souhrnného trestu je jeho úmyslem, a nikoliv opomenutím, jak namítá stěžovatel. Užití analogie proto není namístě, jelikož chybí jedna z důležitých

podmínek jejího uplatnění, a sice zákonodárcem nezamýšlená a jinak právně nepřijatelná mezera v zákoně, kterou je analogií potřeba zaplnit.“

62. Zdejší soud k tomu poukazuje i na vlastní text důvodové zprávy k uvedené novele, z něhož je zřejmé, že tato změna byla zamýšlena jen na jednání, „u kterých nebyly body dosud zaznamenány“ s tím, aby se řidičům nekumulovaly *neprojednané* delikty (sněmovní tisk č. 26/0, 6. volební období, 2010-2013, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR). Jinými slovy řečeno, jakékoliv záměry zákonodárce se zjevně nevztahovaly na případy, když již k záznamu bodů došlo (tedy ani na případy použití souhrnného trestu).
63. S ukládáním souhrnných trestů výslovně nepočítá a nereflktuje je ani úprava odečítání bodů. Soud v tomto ohledu odkazuje na § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého se

řidiči odečtou body po pravomocném zrušení rozhodnutí, na základě něhož byly zaznamenány. Jak již však soud uvedl výše, aplikací souhrnného trestu nedochází ke zrušení dřívějšího rozhodnutí jako takového (to bylo vydáno zákonně), zrušen je jen jeho výrok o trestu, jenž je fakticky převzat do pozdějšího trestu souhrnného. Opačný výklad by také znamenal, že právní úprava bodového systému v daném ustanovení se zohledněním souhrnných trestů za vícečinné souběhy (na rozdíl od trestů úhrnných) od samotného počátku fakticky počítala. To by však bylo v rozporu s předpokladem racionálního zákonodárce, který by v takovém případě jistě rovnou souběžně upravil i veškeré případy ukládání úhrnných trestů a nikoli jen těch spáchaných v jednočinném souběhu (srov. výše).

64. Žalobce se ostatně aplikace odečítání bodů ani nedomáhá, neboť pro takový postup nejsou dle něj splněny podmínky. Žalobce tvrdí, že zrušení Trestního příkazu ve výroku o trestu musí vést k výmazu (opravě záznamu) bodů bez dalšího (pro ztrátu způsobilosti daného podkladu), a to postupem podle § 123f zákona o silničním provozu a provedením opravy záznamu bodů. Žalobce ale zcela přehlíží, že příslušný záznam provedený na základě Trestního příkazu byl proveden v souladu se zákonem (na základě způsobilého podkladu) a nikoli chybně – takový záznam proto nelze bez dalšího opravit jako nesprávný. K tomu soud zdůrazňuje, že ani v případě zrušení podkladového rozhodnutí jako takového (typicky v rámci mimořádných opravných prostředků) nedochází k opravě záznamu bodů bez dalšího, ale děje se tak na základě výše zmíněného institutu odečítání bodů dle § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Nelze proto dovozovat, že pokud právní úprava s odečítáním bodů u souhrnných trestů nepočítá, je možné řádně provedený záznam následně bez explicitní zákonné opory vymazat postupem podle § 123f citovaného zákona. Chtěl-li by zákonodárce upravit a zohlednit též – v trestním právu zcela běžný – institut souhrnného trestu, nic mu nebránilo tak učinit výslovně. Pokud tak neučinil, lze to ve světle výše uvedeného považovat za jeho záměr. Při zjevné existenci vůle zákonodárce upravit danu otázku výše popsáním způsobem není dán pro správní soud prostor pro nahrazení nedostatku zákonné úpravy výkladem předestřeným žalobcem (zejména zde není žádný ústavní deficit).
65. Nikde totiž není stanoveno a bez dalšího to nevyplývá ani z obecně sankční povahy záznamu bodů do registru řidičů, že by snad měly být zásady pro ukládání souhrnného trestu, které jsou samozřejmé v trestním právu, nutně přenášeny i do oblasti bodového systému podle zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku č. j. 2 As 321/2015 - 25 také připomněl, že to, zda zákonodárce zvolí pro ukládání sankcí zásadu

absorpční, zásadu kumulace, anebo nějakou kombinaci obou metod, je zásadně jeho věcí. Připustil přitom, že v určitých případech mohou být skutkově dosti podobná jednání bodově hodnocena značně odlišným způsobem: „*Spáchá-li například jeden pachatel v natolik krátké době za sebou v územní působnosti jednoho správního orgánu tři bodované přestupky, takže se o nich povede společné řízení, budou mu uloženy toliko body za přestupek nejprísneji bodově hodnocený. Naopak, nepovede-li se z nejružnějších důvodů (např. proto, že přestupky budou spáchány v územní působnosti více orgánů či s delším časovým odstupem od sebe) projednat takovéto přestupky ve společném řízení, nýbrž každý samostatně, budou body uděleny za každý z nich. K takovému druhu nerovností může nepochybně docházet, nicméně je to daň za nutnost vymezit z hledisek územních a věcných, ale také z hledisek časových pravidla pro společné projednávání více přestupků v jednom řízení, a tedy i situace, kdy už se společné řízení nepovede. Jde o nerovnost, která nevzniká na základě libovůle, nýbrž předem stanovených pravidel. Bodové hodnocení přestupků, jak je v současné podobě zákonem upraveno jak z hlediska výběru tzv. bodových přestupků, tak z hlediska hranice, jejíž dosažení znamená ztrátu řidičského oprávnění, samo o sobě jistě nesnižuje lidskou důstojnost ani není zjevně iracionální – stojí na zásadě ukládání bodů za spíše závažnější přestupky a tak, že k dosažení hranice 12 bodů je třeba dopustit se v rozhodném období aspoň dvou bodových přestupků, zpravidla však tří či více. Drží se v mezích rámcové proporcionality v tom smyslu, že za určitých okolností může vést společné řízení ke zvýhodnění určité osoby při bodovém hodnocení jejího jednání (některé jeho přestupky zůstanou bez bodových dopadů), ale nikdy nemůže dojít k tomu, že by někomu byly uděleny body za jednání, jichž se nedopustil (každý dostane nejvýše takový počet bodů, jaký odpovídá sumě bodových přestupků, jichž se skutečně dopustil). Touto svou povahou zaručuje v potřebné míře i požadavek předvídatelnosti pro adresáty.*“

66. Tato úvaha se podle přesvědčení zdejšího soudu uplatní i v nynější věci, v níž se jedná o spáchání více trestných činů. Přistoupil-li by soud naopak na argumentaci žalobce, předestřenou nerovnost by ještě dále posílil, a to založením nerovnosti mezi trestnými činy a přestupky, u nichž institut souhrnného trestu neexistuje. Jinými slovy by to vedlo k absurdnímu závěru, že u typově méně závažných deliktů (přestupků) by byly případy vícečinných souběhů neprojednaných ve společném řízení postihovány přísněji, než by tomu bylo v případě deliktů závažnějších. Zásada absorpce by se naznačeným způsobem uplatnila ve vztahu k již provedeným záznamům bodů jen u trestných činů, zatímco u přestupků by byly trestné body kumulovány. Argumentaci žalobce podle soudu nijak nepodporuje ani jeho odkaz na článek JUDr. Kněžínka, neboť ten se nijak nevyjadřuje k otázce souhrnného trestu. S jeho obecnými úvahami o tom, že k záznamu bodů je v pochybnostech nutné přistupovat ve prospěch řidiče, pak nejsou závěry soudu v rozporu, neboť zde žádné pochybnosti o výkladu právní úpravy (záměru zákonodárce) nevystávají.
67. Přihlédnout lze konečně i k možným praktickým problémům spojeným s pozdějším výmazem záznamu bodů v důsledku uložení souhrnného trestu, jimiž argumentoval žalovaný. Jakýkoliv záznam bodů na základě trestního rozsudku (či trestního příkazu) by se totiž v takovém případě stal podmíněným (nejistým) a závisel na případném budoucím postupu trestního soudu, který by mohl vést k tomu, že body by musely být zaznamenány k jinému okamžiku (právní moci rozhodnutí o uložení souhrnného trestu). Taková situace by byla problematická zejména tehdy, pokud by již na základě původního záznamu došlo k dosažení 12 trestných bodů (pozbytí řidičského oprávnění) a případný sbíhající se skutek vyšel najevo (či byl pravomocně projednán) až mnohem později, např. i po uplynutí jednoho roku. V naznačeném případě by jen stěží bylo možné zpětně tvrdit, že pozbytí řidičského oprávnění bylo neoprávněné, neboť to bylo provedeno (body zaznamenány) na základě zcela

způsobilého podkladu. V takových případech by tak beztak ke kumulaci trestných bodů docházelo – žalobcem předestřené řešení proto nelze považovat za systémové.

68. Soud shrnuje a uzavírá, že jak Trestní příkaz, tak Rozsudek představují zcela způsobilé a vzájemně se nevylučující podklady pro oba žalobcem zpochybněné záznamy bodů do registrů řidičů. Každý ze záznamu 4 bodů se týká odlišného skutku a je také opřen o samostatný základ – podkladová rozhodnutí. Na uvedeném závěru nemění nic ani uložení souhrnného trestu, kterým byl zrušen výrok o trestu Trestního příkazu. Tato skutečnost nezakládá důvod pro výmaz dřívějšího ani pozdějšího záznamu bodů, přičemž také neznamená, že by snad byly oba skutky projednány ve společném řízení.
69. Nejedná se tak o duplicitní zaznamenání bodů. V tomto duchu se také s argumentací žalobce vypořádaly správní orgány, v jejichž postupu soud v tomto směru neshledal žádné vady. Správní orgány k oznámeným trestním rozhodnutím přistupovaly v souladu s § 123b zákona o silničním provozu, přičemž soudu není zřejmé, v čem přesně pominuly znění § 50 odst. 4 správního řádu (právní úprava jim totiž neumožňuje hodnotit podkladová rozhodnutí zaslaná správním orgánem či soudem podle jejich vlastní úvahy).

VII. Závěr a náklady řízení

18. Městský soud v Praze tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů

řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu